9

கலாத்தியர்: கிறிஸ்துவுக்குள் சுயாதீனம்

தலைப்பு

கலாத்தியருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபமானது அதைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களின் பெயரால், குறிப்பாக, "கலாத்தியாவில் இருந்த சபைகளின்" (1:2) பெயரால் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது. கலாத்தியா என்பது இப்போதைய துருக்கி நாட்டில் இருந்த பெரிய ரோமமாகாணமாகும். இது மேற்கில் ஆசியா மாகாணம், கிழக்கில் கப்பதோக்கியா, தெற்கில் பம்பிலியா மற்றும் சிலிசியா, வடக்கில் பித்தினியா மற்றும் பொந்து ஆகியவற்றினால் சூழப்பட்டிருந்தது.

பின்னணி

பவுல் தமது முதல் சுவிசேஷப் பயணத்தில், கலாத்தியா மாகாணத்தின் தெற்குப்பகுதியில் பல சபைக்குழுக்களை நிலைநாட்டியிருந்தார்: இக்கோனியம், லீஸ்திரா, மற்றும் தெர்பை (நடபடிகள் 13:51-14:23). பவுல் தமது இரண்டாவது சுவிசேஷப் பயணத்தில், இந்த சபைக்குழுமங்களை மறுபடியும் பார்வையிட்டார் (நடபடிகள் 16:1-3). லீஸ்திராவில் இவரது குழுவினருடன் தீமோத்தேயு இணைந்து கொண்டார். பவுல் தமது மூன்றாவது சுவிசேஷப் பயணத்திலும் கலாத்தியாவுக்குச் சென்றார் (நடபடிகள் 18:23; 1 கொரிந்தியர் 16:1, 2ஐக் காணவும்).

கலாத்தியருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபம் பவுலின் தொடக்ககாலக் கடிதங்களில் ஒன்றாகும், ஒருவேளை இது அவரது முதல் கடிதமாயிருந்திருக்கும் என்று பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. பவுல் தமது முதல் சுவிசேஷப் பயணத்தின் போது நிலை நாட்டியிருந்த சபைக்குழுமங்களுக்கு, அவர் கடிதங்கள் எழுதினார் என்றால், ஒரு முந்திய தேதி சாத்தியக் கூறுள்ளதாக இருக்கும். இருப்பினும், சிலர் பவுல் தமது இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது சுவிசேஷப் பயணங்களின்போது மற்ற சபைக் குழுமங்களை நிலைநாட்டினார் என்று யூகிக்கின்றனர் மற்றும் இந்தக்கடிதம் அந்தப் பயணங்களுக்குப்பின்பு எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று தேதியிடுகின்றனர். கி.பி. 48 மற்றும் 55க்கு இடையில் இக்கடிதம் எழுதப்பட்டது என்று தேதியிடுதல் நமக்குப் பாதுகாப்பானதாக உள்ளது.

கலாத்தியருக்கு இந்த நிருபம், தொடக்ககால சபையினால் எதிர்கொள்ளப்பட்ட ஒரு பிரதான பிரச்சனையுடன் போரிடுவதற்காக எழுதப்பட்டது. யூதத்துவப் பின்னணியைக் கொண்டிருந்த சில கிறிஸ்தவர்கள், பழைய ஏற்பாட்டுப்பிரமாணத்தைக் கிறிஸ்தவர்கள் கைக்கொள்வது அவசியம் என்று போதித்துக்கொண்டிருந்தனர் (நடபடிகள் 15:1, 24); இவர்கள் பெரும்பாலும் "யூதத்துவப் போதகர்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டனர். பிரமாணத்தை வலியுறுத்திய மற்றவர்களின் மத்தியில், இவர்கள் மதரீதியான சடங்காச்சாரம் என்ற வகையில் கிறிஸ்தவர்கள் விருத்தசேதனம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர் (6:12, 13). இவர்களைப் பவுல் எதிர்த்து நின்றதால் (2:3; 5:2, 3, 6, 11; 6:15), பவுலின் அதிகாரத்தை இவர்கள் எதிர்த்து நின்று, அவர் பேதுரு

மற்றும் பன்னிருவரில் எஞ்சிய மற்றவர்களை அழைக்கும் அதே கருத்துணர்வில் அப்போஸ்தலராயிருந்தார் என்பதை மறுத்தனர். இவ்விதமாகப், பவுல் இந்தக் கடிதத்தைத் தமது அப்போஸ்தலத்துவத்திற்கான ஒரு தற்காப்பு வாதத்துடன் தொடங்கினார் (1:1).

"கிறிஸ்துவுக்குள் சுயாதீனம்" என்பது இந்தக்கடிதத்தின் திறவுகோல் ஆய்வுக்கருத்தாக உள்ளது (5:1). இருப்பினும், பவுல் அந்தச் சுயாதீனம் [துன்மார்க் கமாய் நடப்பதற்கான] அனுமதியல்ல என்று வலியுறுத்தினார் (5:13, 19-21). நாம் ஞானஸ்நானம் பெற்றபோது, நாம் கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொண்டோம் (3:27); இப்போது கிறிஸ்து நமக்குள் வாழ்கின்றார் மற்றும் நமது வாழ்வானது எப்போதுமே நமது கர்த்தருடைய வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கவேண்டும் (5:22-24; 6:2)!

இந்தக் கடிதம் பவுலின் எழுதுகோலில் இருந்து வந்த மிகப்பலம் வாய்ந்த மொழிநடையைக் கொண்டுள்ளது (4:16ஐக் கவனிக்கவும்). இந்தக்கடிதமானது, தொடக்கத்தில் பவுலின் வழக்கமான "நன்றி செலுத்துதல்" வசனங்களைக் கொண்டிராத ஒரே கடிதமாகும் என்ற உண்மையானது, பவுல் எவ்வளவாகக் கலவரம் அடைந்திருந்தார் என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கலாம். பவுலின் சொந்தக் கையெழுத்தில் இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டது (6:11முதல்.; பவுல் தமது கடிதங்களைப் பிறரிடம் கூறி எழுதச்செய்தல் என்பது அவரது வழக்க மாய் இருந்தது) என்பதற்கான குறிப்பின் கூடுதல் ஒன்று இப்புத்தகம் பற்றிய இன்னொரு தனித்தன்மையாக உள்ளது. ஒருவேளை இது இவ்விஷயத்தைப் பவுல் எவ்வளவு தீவிரமானதாகக் கருதினார் என்று மனதில் பதிய வைப்பதற்காகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம்.

வரைகுறிப்பு

I. *பவுல் தமது அப்போஸ்தலத்துவத்தைத் தற்காக்கின்றார் (1; 2).*

II. *பவுல் நியாயப்பிரமாணத்தையும் சுவிசேஷத்தையும் வேறுபடுத்தி ஒப்பிடுகின்றார் (3; 4).*

   A. *மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் தற்காலிகமானதாக இருந்தது, இயேசு வரும்வரையில் (3:16, 19) மனிதர்கள் தங்கள் பாவங்கள் பற்றியும், இரட்சிப்பின் அவசியம் பற்றியும், இது ஆபிரகாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்துடன் கூட்டப்பட்டது (ஆதி யாகமம் 22:18). நாம் இனியும் பழைய ஏற்பாட்டின் பிரமாணத்தின் கீழ் இருப்பதில்லை (3:24, 25; 4:31; 5:3, 4ஐக் காணவும்).*

   B. *நாம் இப்போது இயேசுவில் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்படுகிறோம் (3:7, 11, 22: 2:16ஐக் காணவும்), இது கீழ்ப்படிதலில் வெளிப்படுத்தப்படுகிற விசுவாசமாக உள்ளது (3:26, 27).*

III. *பவுல் இந்த சத்தியங்களின் நடைமுறைப் பயன்பாட்டை ஏற்படுத்து கின்றார் (5; 6).*

கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் இருந்து பாடங்கள்

இன்றைய நாட்களில் இன்னமும் யூதத்துவப் போதகர்கள் நம்மி டையில் உள்ளனர், அவர்கள் நம்மைப் பழைய ஏற்பாட்டிற்குத் திரும்ப

அழைத்துச்சென்று, ஓய்வுநாளை ஆசரித்தல், தனிப்பட்ட ஒரு ஆசாரியத்துவம், தூபம் காட்டுதல், ஆராதனையில் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் பிற பழக்கங்களை நியாயப்படுத்துகின்றனர். இவர்கள் பவுலின் முடிவுகளைக் கவனித்துக்கேட்பது அவசியமாய் இருக்கிறது. முதலாவது, பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்து ஒருவர் எந்த ஒரு விஷயத்தையும் பொறுக்கி எடுத்துத் தேர்ந்துகொள்ள இயலாது. மதரீதியான நடைமுறையொன்றை நியாயப்படுத்துவதற்குப் பழைய ஏற்பாட்டிற்குச் செல்லும் ஒருவர் அதை [பழைய பிரமாணத்தை] முழுவதும் கைக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார் (5:3). இரண்டாவது, ஒருவர் ஒரேவேளையில் பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளின் அமைப்பின்கீழ் இருக்க இயலாது. ஒருவர் தமது மதரீதியான நடைமுறைகளைப் பழைய ஏற்பாட்டினால் நியாயப்படுத்துவதைத் தேர்ந்துகொள்வார் என்றால், அவர் புதிய ஏற்பாட்டின் கிருபை என்ற அமைப்புமுறையை விட்டுத் தம்மைத் தாமே நீக்கிக்கொள்கின்றார் (5:4); மற்றும் கிருபையின்றி, ஒருவர் இரட்சிக்கப்பட இயலாது!

மோசேயின் பிரமாணத்தின்மூலம் இரட்சிப்பு இல்லை, ஆனால் பிரமாணம் எதுவாக இருந்தபோதிலும், பிரமாணத்தைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமாக இரட்சிப்பு என்ற கருத்திற்குப் பொதுவான நடைமுறைப் பயன்பாட்டை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதே இந்தக்கடிதத்தில் பவுலின் திட்டவட்டமான போதனையாக இருக்கிறது. இது கிறிஸ்தவத்தில் "பிரமாணங்கள்" எதுவும் இல்லை என்று அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. பிரமாணம் இல்லையென்றால், பாவம் என்பதே இராது (ரோமர் 5:13). மனிதர்கள் தொடர்ந்து பாவம் செய்கின்றபடியால் (ரோமர் 3:23), மனிதர்கள் இணக்கமுள்ளவர்களாய் இருப்பதற்காகத் தேவன் பிரமாணங்களைக் கொண்டுள்ளார் என்ற கருத்து தொடருகிறது. புதிய ஏற்பாட்டின் கொள்கைகளைக் குறிப்பிடுவதற்கு "பிரமாணம்" என்ற வார்த்தையைப் புதிய ஏற்பாடு அவ்வப்போது பயன்படுத்துகிறது (6:2ஐக் காணவும்). எவரொருவரும் பிரமாணத்தை முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்க இயலாது (முழுமையான பிரமாணம் என்று ஒன்றுகூட இருந்ததில்லை; யாக்கோபு 1:25ஐக் காணவும்) என்பதால், பிரமாணத்தைக் கடைப்பிடிப்பதன்மூலம் எவரொருவரும் இரட்சிக்கப்பட இயலாது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இது "அன்பினால் கிரியை செய்யும் விசுவாசம்" (5:6), கிறிஸ்தவராவதற்கு விசுவாசித்து ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளுதல் (3:26, 27; மாற்கு 16:16ஐக் காணவும்), அல்லது அன்பு மற்றும் ஊழியம் ஆகியவற்றின் வாழ்க்கையை வாழுதல் (5:14; 6:2) ஆகியவற்றின் இன்றியமையாமையை விலக்கிப்போடுவதில்லை. நாம் நம்மால் இயன்ற அளவுக்குச் சிறப்பாகச் செயல்பட்டபின்பும்கூட, நாம் நமது இரட்சிப்பை ஈட்டிக்கொள்வதில்லை என்று இது அர்த்தப்படுகிறது; இன்னமும் நாம் தேவனுடைய கிருபை மற்றும் இரக்கம் ஆகியவற்றால் இரட்சிக்கப்பட வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம். ஆகையால், நாம் செய்துள்ளவற்றில் அல்ல, ஆனால் கிறிஸ்துவின் சிலுவையிலேயே நமது மகிமைப்படுதல் இருக்கிறது (6:14; ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்திற்கான குறிப்புகளைக் காணவும்).

இந்தப்புத்தகம் இறையியல் மறைமுகக் கருத்துக்களினால் கனமானதாக இருப்பினும், நடைமுறை போதனையும் இதில் ஏராளமாக உள்ளது: கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் பிறருடன் உறவுபடுதல் எப்படி (5:13-15; 6:1, 2, 10), தேவனையும் தேவனுக்குரிய விஷயங்களையும் மதித்தல் (1:6-9; 6:6, 7), முதலியன. நாம் போதித்து பிரசங்கிக்கும்போது, நமது போதனை நமது

உரையைக் கேட்பவர்களின் வாழ்வில் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுகிறது என்பதற்கு எப்போதுமே "நிபந்தனைக்கோடு" இருக்க வேண்டும்.

தேவன் தமது வாக்குத்தத்தங்களைக் காக்கிறார்! *(கலாத்தியர் 3:6-29)*

யூதத்துவப் போதகர்கள் கலாத்தியா மாகாணத்திற்கு வந்து, புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் விருத்தசேதனம் செய்யப்படுவதும் மோசேயின் பிரமாணத்தினுடைய பிறவிதிகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதும் அவசியமாக உள்ளது என்று கூறினர். இந்தப்பகுதியில் ஊழியம் செய்திருந்த பவுல் இதனால் கவலையுற்றார் (நடபடிகள் 16:6; 18:23; 1 கொரிந்தியர் 16:1). அவர் கலாத்திய மக்களை புத்திமான்கள் என்று கருதினார்; அவர், "... நீங்கள் சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமற்போகத்தக்கதாக உங்களை மயக்கினவன் யார்?" (3:1) என்று கேட்டார். இப்புத்தகத்தின் பெரும்பான்மைப் பகுதியானது, நாம் பழைய ஏற்பாட்டின்கீழ் இருப்பதில்லை என்ற உண்மையை நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாகக் கையாளுகிறது. ஆபிரகாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்தைப் பவுல் அவர்களுக்கு நினைவூட்டும் பகுதியான 3ம் அதிகாரத்தை, நாம் கண்ணோக்குவோம்.

I. *சந்ததி பற்றிய மாபெரும் வாக்குத்தத்தம்: (3:6-18).*
   A. *மனிதன் பாவம் செய்து தேவனைவிட்டு வீழ்ந்தபின்பு, மனிதனின் மீட்புக்கான திட்டத்தை தேவன் உடனடியாக அறிவித்தார்: ஸ்திரீயின் வித்து (ஆதியாகமம் 3:15). அதேவகையான "சந்ததி" வாக்குத்தத்தம் ஆபிரகாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது (ஆதியாகமம் 12:1-3; 22:18). இந்த வாக்குத்தத்தம் ஈசாக்குக்கும் (ஆதியாகமம் 26:4) யாக்கோபுக்கும் (ஆதியாகமம் 28:14) திரும்பக் கொடுக்கப்பட்டது.*
   B. *இந்த மாபெரும் வாக்குத்தத்தத்தின் பல பண்புகளைப் பவுல் வலியுறுத்துகின்றார்.*
      1. *சந்ததி (இதைப் பவுல், "சிலுவையில் தூக்கப்பட்ட" இயேசு கிறிஸ்துவாக அடையாளம் காணுகின்றார்) வருவதாக இருந்தது (வசனங்கள் 13, 14, 16ஐக் காணவும்).*
      2. *இந்த வாக்குத்தத்தம் பிரமாணத்தைப் பூரணமாகக் காத்துக் கொள்வதன் அடிப்படையில் இல்லாமல் (வசனங்கள் 10-13), ஆபிரகாமுடைய விசுவாசத்தின் அடிப்படையில் (வசனம் 6) அமைந்திருந்தது.*
      3. *இந்த வாக்குத்தத்தம் புறஜாதியார் உட்பட (வசனங்கள் 8, 14) எல்லா மக்களையும் அரவணைத்தது.*
      4. *விசுவாசத்தின் அடிப்படையில் எல்லா மனிதர்களும் இந்த வாக்குத்தத்தத்திற்குச் சுதந்தரவாளிகள் ஆக முடியும் (வசனங்கள் 7-9, 14).*

II. *ஒரு தற்காலிக அளிப்பு: நியாயப்பிரமாணம் (3:15-22).*
   A. *ஆபிரகாமுக்குத் தரப்பட்ட வாக்குத்தத்தம் (மற்றும் அவருடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட உடன்படிக்கை ஆகியவற்றுடன்) மோசேயின்*

நியாயப்பிரமாணம் தற்காலிகமாகக் கூட்டப்பட்டது.

1. *வாக்குத்தத்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு - இந்த உடன்படிக்கை யூதாவுக்கு மறுஉறுதிப்படுத்தப்பட்டுச் சுமார் 430 ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு (ஆதியாகமம் 46:1-4) - நியாயப்பிரமாணம் வந்தது.*
2. *நியாயப்பிரமாணம் இந்த வாக்குத்தத்தத்தைவிடத் தாழ்ந்ததாக இருந்தது.*
   a. *ஒரு மத்தியஸ்தர் மூலமாக நியாயப்பிரமாணம் வந்தது (வசனங்கள் 19, 20); வாக்குத்தத்தமோ தேவனுடன் "முகம்முகமாக" வந்தது.*
   b. *வாக்குத்தத்தம் ஜீவனைக் கொண்டு வருகிறது; நியாயப்பிரமாணமோ அதைக்கொண்டு வரவில்லை (வசனம் 21).*
3. *பின்பு நியாயப்பிரமாணம் ஏன் கொடுக்கப்பட்டது?*
   a. *பாவம் நிறைந்த மனிதர்களைத் தண்டித்து உணர்த்துவதற்கு (வசனங்கள் 19-22).*
   b. *மனிதர்களை (குறிப்பாக யூத இனத்தவரை)க் கிறிஸ்துவினிடத்திற்கு "வழிநடத்துவதற்கு" (வசனம் 24).*

B. *நியாயப்பிரமாணம் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றியபோது, அது எடுத்துப்போடப்பட்டது.*
1. *அது, "அந்தச் சந்ததி [அதாவது, கிறிஸ்து] வருமளவும் மாத்திரம் செல்லத்தக்கதாக இருந்தது" (வசனங்கள் 16, 19).*
2. *இது நடைபெற்றபின்பு, மனிதர்கள் இனியும் நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் இருப்பது இல்லை (வசனங்கள் 24, 25).*

III. *மெய்சிலிர்க்கச்செய்யும் ஒரு சாத்தியக்கூறு: ஒரு சுதந்தரவாளி (3:22-29).*

A. *சந்ததி வந்திருந்தார், அவர் நமக்காக மரித்திருந்தார் (வசனங்கள் 13, 14, 16, 22, 24)!*
1. *அவர் மரித்தபோது, இது பழைய ஏற்பாட்டு முறைமையின் முடிவாக இருந்தது. (வசனம் 13; கொலோசெயர் 2:14முதல். காணவும்).*
2. *அவர் மரித்தபோது, இது மனிதகுலத்துடனான அவரது உடன்படிக்கையின் தொடக்கமாக இருந்தது (வசனங்கள் 24, 25; எபிரெயர் 9:16, 17ஐக் காணவும்).*

B. *இயேசுவின் புதிய உடன்படிக்கை விசுவாசத்தின் அடிப்படையில் ஆனது (வசனங்கள் 22-26) - ஞானஸ்நானத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும் விசுவாசத்தின் (வசனம் 27) - அடிப்படையிலானதாக உள்ளது. இதன் அழகுமிக்க விளைவுகள் பின்வருமாறு:*
1. *நாம் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெறுகின்றோம் (வசனம் 27).*
2. *நாம் கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்கின்றோம் (வசனம் 27).*
3. *நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் ஒன்றிணைக்கப்படுகின்றோம் (வசனம் 28).*

4. நாம் கிறிஸ்துவினுடையவர்களாகின்றோம் (வசனம் 29).

C. எல்லா மனிதர்களும் இந்த வாக்குத்தத்தத்திற்கு உள்ளடக்கப்படு கின்றனர் (வசனம் 28); சிலுவையின்கீழ் உள்ள தரை சமதளமாக உள்ளது.

D. நாம் விசுவாசித்து ஞானஸ்நானம் பெறும்போது, நாம் "வாக்குத் தத்தத்தின்படியே சுதந்தரர்களாய்" இருக்கின்றோம் (வசனம் 29)!

முடிவுரை

தேவன் கடந்த காலத்தில் தமது வார்த்தையைக் காத்திருந்தார்; அவர் இன்றைய நாட்களிலும் இன்னமும் தமது வார்த்தையைக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். நீங்கள் எப்போதுமே அவரில் நிச்சயமாய் இருக்க முடியும்! அவர் உங்களில் நிச்சயமாய் இருக்க முடியுமா?